

Operatie Suikeroom

Klucht in drie bedrijven

door

HUB FOBER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **OPERATIE SUIKEROOM** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HUB FOPER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2008 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Stef - loopt al tegen de dertig; z'n energie liever verspillend aan het bedotten van zijn oom, dan aan werken

Vera - is het helemaal met hem eens en probeert daarom ook zo ver mogelijk uit de buurt van lichamelijke arbeid te blijven

Jessie - bij Stef en Vera inwonend, van ondefinieerbare leeftijd, en niet gebukt gaande onder de last van overdadige intelligentie, maar juist daardoor een heerlijke tijdgenote

Hermien - werkster, die het appartement van de drie bewoners leefbaar probeert te houden

Ome Joop - extra uit Amerika komend voor een harttransplantatie door zijn petekind en protégé Stef

Rinus - als controleur van de gasunie naarstig op zoek naar een lek en eventuele andere zaken

DECOR:

Het stuk speelt in een soort studentenkamer, er zijn geen tussentijdse decorveranderingen nodig en de toestand wordt beschreven, gezien vanuit de zaal. In de korte kant links voren deur naar het appartement van Jessie. In de korte kant rechts, ongeveer in het midden, deur naar het appartement van Vera. In de brede achterwand midden, open doorgang. Rechts voert die naar de keuken en achteringang, links naar de voordeur. Alleen als de richting voordeur benut wordt, is dat in de tekst met de toevoeging "links" aangegeven. De kamer is tamelijk sober ingericht. Links achter, met de lange kant tegen de korte wand, staat een bed. Rechts naast de doorgang, tegen de wand, een dressoir. Overwegend rechts en overwegend voren, een eenvoudige tafel met drie stoelen. De overige aankleding en inrichting kan naar eigen goeddunken, afhankelijk van de mogelijkheden ter plekke. Na het eerste bedrijf dient het bed in zoverre uit de hoek gehaald te worden, dat het rondom vrij toegankelijk is.

Eerste bedrijf

Bij het zichtbaar worden van het toneel ziet men de woonkamer van Stef, waarin het één grote bende is; Vera ligt gekleed bovenop het onopgemaakte bed, een arm buitenboord, een lege wijnfles ligt naast haar; Stef zit-licht op de grond, tegen het bed aan; Jessie slaapt zittend aan de tafel, met hoofd op haar armen en snurkt; alledrie zien er verfromfaaid uit; overal lege flessen, lege pizzaverpakkingen, hier en daar 'n bord met etensresten en noem maar op; men hoort het openen van de voordeur, kort daarop Hermien op via midden links, gekleed in jas, met enkele kranten en een paar brieven, die ze op het dressoir legt.

Hermien: (*misprijzend*) Moet je dit nu zien! Dat hokt maar met en bij elkaar en heeft hier het hele weekeinde de beest uitgehangen! (*ondertussen jas uittrekkend*) Als ik het geld niet zo hard nodig had en hij niet de zoon van Rebecca was, konden ze me de pot op! (*geeft Stef 'n schop*) Hé jij, wakker worden! (*geeft hem nog 'n schop*) Vooruit, kom eens overeind!

Stef: (*opkrabbelend*) Ho ho zeg, wat moet dat nou midden in de nacht? Dat lijkt toch nergens op!

Hermien: Midden in de nacht, noemt meneer dat! Mensen, met een beetje moraal in hun lijf, zijn om deze tijd al lang aan het werk! (*nu bij Jessie, het tafereel beijkend, verachtelijk*) En haar hebben ze alleen bij zich genomen om de zorgpremie te kunnen incasseren. Treurig zoiets. Ze hadden haar beter in dat centrum kunnen laten, want hier leert ze beslist niet veel goeds. (*giet het laatste restje uit 'n fles over haar hoofd*) Kom kom, Jessie, wakker worden! Je zit compleet over te werken, want de snurktijd is al lang voorbij!

Jessie: (*slaapdronken overeind komend, over haar hoofd wrijvend*) Stef, ik geloof dat het dak lekt!

Vera: (*wakker geworden en moeizaam opstaand*) Wat is dat hier voor 'n hels kabaal op de vroege morgen?

Hermien: Vroege morgen? Had je op dit tijdstip niet al lang in de winkel moeten zijn? (*tot Stef*) En hoef jij vandaag niet naar het college? (*begint nu energiek op te ruimen*) Toestanden zijn dat hier! Zoiets hadden wij ons vroeger eens moeten permitteren! Toen ik zo oud was als jullie nu, had ik er al haast twintig jaar hard zwoegen op zitten! Met werkdagen van veertien uur en langer!

Vera: (*landerig naar het dressoir, kranten en post beijkend*) Mens, loop niet te zeuren, ik verga van de koppijn! En voor de goede orde: we leven niet meer in vroeger, en zo gek als jullie toen waren, krijgen ze

ons vandaag niet meer!

Hermien: (*met 'n hoop troep af via midden*) Nee, dat zal wel. Maar als mijn generatie dezelfde lakse en gemakzuchtige mentaliteit gevolgd had als hier gedemonstreerd wordt, zouden jullie vandaag niet zo'n luizenleventje kunnen leiden! Stelletje zielenpoten!

Jessie : Stef, hoor je dat? Pielezoten zijn jullie!

Stef: (*bezwerend*) Jessie, hou je gemak!

Jessie: (*gedwee*) Jawel baas.

Stef: En luister eens, jullie. Als Hermien in zo'n stemming is, doen we er beter aan zoete broodjes te bakken. Als ze er de brui aan geeft, hebben we nog niet zo een twee drie 'n nieuwe hulp.

Vera: (*grijnzend*) Laat haar dan maar vooral niet merken, dat dat van die winkel gelogen is en ik in feite beroepswerkloze ben.

Stef: De hemel beware me!

Vera: En ook niet, dat jij nog nooit een collegezaal van binnen hebt gezien.

Stef: Ik zal wel uitkijken, want ik wil haar echt niet kwijt hoor. Temeer ook nog, omdat zij de hartsvriendin van m'n moeder zaliger is geweest.

Hermien: (*terugkomend, tot Stef*) En als die arme ome Joop van jou er ooit achter komt op welke wijze jij de boel hier al jarenlang loopt te belazeren, kun je je borst wel nat maken!

Stef: (*bezwerend*) Kom nou, Hermien! Toegegeven, ik leer 'n beetje moeilijk, maar ooit zal ik toch wel chirurg worden, dat zweer ik je! En daarom is het ook niet correct om in dit geval het woord "belazeren" te gebruiken.

Jessie: (*onschuldig*) Belatafelen zou al 'n stuk beter zijn, nietwaar Stef?

Stef: Jessie, hou je gemak!

Jessie: Jawel baas.

Hermien: De goede man moest eens weten hoe jij er hier van zijn geld maar genoegzaam op los leeft en hoe diep je, ondanks zijn hulp, bij de bank in het rood staat!

Vera: Hoef je hem nog niet meteen van bedrog te beschuldigen!

Hermien: O nee? Is de dame dan misschien meer gecharmeerd van het woord oplichterij? Verleden jaar heeft hij z'n weldoener zelfs geschreven, dat hij op het punt stond een beroemd hartchirurg te worden. En dat, terwijl hij al van z'n stokje gaat als hij ook maar één druppeltje bloed ziet!

Jessie: Dat is waar, Stef. Je krijgt zelfs al rillingen bij het zien van 'n stuk bloedworst!

Stef: Jessie, je zou je gedeisd houden, had ik gezegd!

Jessie: Jawel baas.

Vera: (*schamper*) Mooi is dat. De werkster heeft het hier dus al zover geschopt, dat ze zomaar stiekem andermans brieven mag lezen.

Hermien: (*nu echt kwaad*) Luister eens even, jij afgebrand huis. Op de eerste plaats ben ik geen werkster, maar een interieurverzorgster, op de tweede plaats: brieven, die men hier achteloos laat rondslingeren, lees ik niet stiekem, maar open en bloot, en op de derde plaats: (*laat wat ze in handen heeft gewoon vallen*) jullie mentaliteit van liever lui dan moe (*laat vlakke hand langs haar keel gaan*) staat me tot hier! (*maakt aanstalten om jas aan te trekken*) Jullie kunnen me wat!

Stef: (*gehaast naar haar toe, arm om haar schouder, haar naar een stoel aan tafel dirigerend*) O nee, Hermieneke, je kunt ons toch niet zomaar in de steek laten! Wat zouden we zonder jou moeten aanvangen? Kom, ga nu eens even rustig zitten. En Vera gaat ook een lekkere kop koffie voor je zetten. Die heb je wel verdiend.

Vera: Hoorde ik daar mijn naam in een verkeerde woordcombinatie gebruiken?

Stef: (*met ingehouden woede*) Vera, als je niet zorgt, dat hier binnen de kortste keren...

Vera: (*af via midden*) Man, ik ga al. Heb je nauwelijks je ogen open, begint het gejaag alweer!

Jessie: Ze mag nog van geluk spreken, dat ze geen zoete broodjes hoeft te bakken, nietwaar Stef?

Stef: (*gekweld*) Jessie, bemoei je er nu even niet mee! Ga Vera maar helpen met de koffie, als je wilt.

Jessie: (*serieus, af via midden*) Ja baas, ik wil!

Stef: Luister, Hermien, nu eens even eerlijk. Ik durf te wedden dat je, vooropgesteld dat je ooit getrouwd was geweest en zelf kinderen had gehad, ons ook beter zou begrijpen.

Hermien: (*ontzet*) Ik? Getrouwd? Ik geloof dat jij je niet goed voelt! O nee, alsjeblieft geen mannen aan m'n lijf! Ik heb ze gelukkig altijd op afstand kunnen houden, al heeft het me ook moeite genoeg gekost! O ja!

Stef: Dat kan ik me best voorstellen, logisch. Maar, Hermieneke, laten we de zaak dan van een andere kant bekijken en het nog eens over ome Joop hebben.

Hermien: Ik zie niet in wat dat voor nut heeft.

Stef: Luister nou eens. Je hebt het met mijn moeder vroeger toch vaak genoeg gehad over haar broer in Amerika, of niet soms?

Hermien: Wat dacht je! Tot drie keer toe heeft ze de oversteek gemaakt, en als ze weer thuis was sprak ze weken over niets anders.

Stef: Zie je wel. En nu vraag ik je: welke indrukken heb jij aan die gesprekken overgehouden?

Hermien: (*nadenkend*) Nou ja, als ik eerlijk moet zijn: ik vind het maar een arme stakker.

Stef: (*onthutst*) Een arme stakker? Ome Joop?

Hermien: Niet dan? Hij heeft z'n zaakjes zo geregeld, dat hij nog nauwelijks aan de bak hoeft te komen. Daardoor heeft hij tijd in overvloed, en probeert die in te vullen met het verzinnen van allerlei lichamelijke kwalen. En dát, terwijl hij kerngezond is. Maar ondertussen is er bij hem in de verre omtrek geen ziekenhuis meer, dat hij niet al vele malen gefrequiteerd heeft.

Stef: Ja ja, Hermien, dat weet ik allemaal wel, maar ik dacht meer aan dingen die met onze situatie hier in verband te brengen zijn.

Vera: (*op via midden*) De koffie komt er zo aan. (*gaat bij hen aan tafel zitten, is met haar nagels bezig*)

Hermien: (*tot Stef*) Je doelt waarschijnlijk op het feit, dat hij zo allermachtig rijk is.

Stef: Dat sowieso. Maar er is toch ook nog iets anders.

Hermien: Nog iets...? Ach zo, je bedoelt die naïveteit van 'm! Ja, dat is wel grappig. Je kunt hem wijsmaken wat je maar wilt, zei je moeder altijd, hij trapt overal in.

Vera: Behalve als het om vrouwen gaat, dan is hij... (*krijgt onder de tafel een schop van Stef*) Auw zeg, ben je nou helemáál!

Stef: (*als boer met kiespijn*) Weet je, Hermien, Vera wilde zeggen, dat eh... o ja, dat ome Joop heel alert schijnt te zijn als het gaat om het welzijn van vrouwen.

Hermien: O ja? Daar heb ik Rebecca nooit iets over horen zeggen.

Stef: Doet er ook niet toe. Maar ik vraag je, Hermien, probeer het ook eens van ónze kant te bekijken. Dat wij het met onze financiën niet kunnen redden, is toch logisch! Het leven is abnormaal duur tegenwoordig, dat weet jezelf. En daarom ook delen Vera, Jessie en ik hier één appartement en doen de keuken samen. Alles zo efficiënt mogelijk, om kosten te sparen. Daar is toch niets mis mee!

Hermien: (*cynisch*) Ja, en het bedwerk zullen jullie dan ook wel gezellig samen met z'n drietjes delen, nietwaar?

Vera: Alsjeblieft, Hermien! Op de eerste plaats kun je Jessie geen bedavonturen toedichten, omdat zij van dat soort dingen geen sjoege heeft. En op de tweede plaats waren we het er toch al over eens, dat wij ten opzichte van jou in een heel andere wereld leven.

Hermien: O ja! En in wat voor een!

Stef: En nu eens de andere kant, Hermien. Een steenrijke pief, toevallig mijn peetoom, die moeder vóór haar overlijden de belofte heeft gedaan mijn studie te zullen bekostigen, en dat ook inderdaad doet.

Hermien: Weet ik. En als het dan toevallig ook nog eentje is van het

soort, dat je van alles kunt wijsmaken, valt met die studie makkelijk de hand te lichten.

Stef: Dat is toch niet waar! Ik doe er alleen iets langer over.

Hermien: (*cynisch*) Het is bekend, dat de doorsnee student van tegenwoordig z'n uiterste best doet om de tijd tussen afstuderen en met pensioen gaan zo kort mogelijk te houden.

Vera: Maar ondertussen kan Stef toch al heel wat. Toen ik me laatst in m'n vinger gesneden had, heeft hij die toch maar heel vak...

Jessie: (*op via midden*) Sorry, dat het een beetje langer geduurd heeft, Hermien. Ik heb eerst bij Mieke van hiernaast 'n schepje koffie moeten gaan lenen. Maar eh, hoe wil mevrouw de interieurverzorgster haar bakje leut hebben? Met of zonder voetbad?

Hermien: (*vriendelijk*) Stuk ongeluk! Zonder natuurlijk!

Jessie: Dan doe je er het beste aan om het maar in de keuken te gaan drinken, want voor een perfect transport staat Jessie niet in. (*gaat bij het dressoir de post staan bekijken*)

Hermien: (*nog vlug wat spullen bij elkaar grijpend en af via midden*) Ik heb anders niet veel tijd om koffie te drinken. Als ik zie wat hier nog allemaal...

Stef: Ha, wat 'n opluchting! Ze is weer aan 't werk!

Jessie: Heeft ze zeker vergeten, dat we haar wat kunnen.

Stef: Laten we blij zijn. Het is uiteindelijk lang de kwaadste niet.

Vera: Ben ik met je eens. Maar nu vertel je me wel eerst waarom je me zonet tegen m'n schenen schopte.

Stef: Omdat je Hermien wilde gaan vertellen over het onstuimige seksleven van ome Joop. Ma heeft er tegen haar nooit over gerept, omdat ze het een beetje gênant vond.

Vera: (*grinnikend*) Kan ik me best voorstellen. Naar wat je me erover verteld hebt, schijnt geen enkel vrouwmens voor die gast veilig te zijn. En vijf huwelijken, met evenzovele echtscheidingen, spreken dienaangaande wel voor zichzelf.

Stef: Dat mag je wel zeggen!

Vera: En hoorde je ook hoe Hermien het over de goedgegelovigheid van je suikeroom had? (*grinnikend*) Ze heeft zelf niet in de gaten, dat men háár net zo goed van alles op de mouw kan spelden. Zij trapt ook overal in.

Jessie: (*houdt envelop omhoog*) Zeg Stef, hier is er eentje met 'n gekleurde streepjescode en 'n postzegel van een vreemde meneer erop.

Stef: Luchtpost? (*krijgt envelop*) Kan niet anders dan van m'n oom zijn. (*openmakend*) Moet er wel iets bijzonders zijn, want een groot schrijver is het nooit geweest. (*begint te lezen, laat zich ondertussen*

op een stoel vallen, onthutst) Hij is op weg hiernaartoe!

Vera: Wie?

Stef: Ome Joop!

Vera: (*grist brief uit z'n hand, leest*) Krijg nou wat! De vijftiende al!

Stef: (*in paniek*) Wanneer is dat?

Vera: Morgen!

Stef: En waarom weten we dat nu pas? (*roept in doorgang*) Hermien! Kom eens even! (*tot Vera*) Dat wordt een ramp! Verleden maand nog heb ik 'm een extra bedrag gevraagd voor de herinrichting van m'n privé-kliniek! Kun je nagaan!

Jessie: (*ongelovig*) Goh, hebben we die dan?

Hermien: (*op via midden, met plumeau en stofdoek, al naar rechts*) Had iemand geroepen?

Stef: Hermien, waarom heb je de post achtergehouden?

Hermien: Achtergehouden? Verleden week donderdag heb ik de bus geleegd. Als jullie daarna te lamlendig zijn geweest er nog eens in te kijken, is dat niet mijn schuld. Maar hoezo? Waarom is dat opeens zo belangrijk?

Stef: Ome Joop komt op visite!

Hermien: (*onthutst*) Dat meen je niet!

Stef: Jawel, morgen al!

Vera: (*de brief nog bestuderend*) O mensen, en wat hier staat... Dat houd je toch niet voor mogelijk! Die komt naar de privé-kliniek van zijn geliefde petekind voor een harttransplantatie!

Hermien: (*ogen ten hemel, hand aan d'r hart*) O nee, ik heb het zien aankomen! Nu hebben we de poppen aan het dansen! Dit is iets om 'n hartaanval van te krijgen!

Jessie: Van die transpiratie?

Stef: (*tot Jessie, woest*) Hou alsjeblieft je gemak jij!

Jessie: (*geschrokken*) Jawel baas.

Stef: (*woest*) En zeg niet altijd baas tegen me!

Jessie: (*timide*) Jawel baas.

Hermien: Dit wordt de totale ondergang! (*half in trance*) O god, o god! Nog 'n geluk, dat Rebecca dit niet meer hoeft mee te maken! (*af in rechts*) De dag des oordeels nadert!

Stef: (*heeft staan peinzen*) Luister vrienden, ik weet al wat! Polen is nog niet verloren?

Jessie: O nee? Tegen wie moeten ze dan?

Stef: (*wijst*) Dat bed daar halen we van de muur af en maken het op met wit beddengoed, zoals ze dat in het ziekenhuis doen. Het dressoir dekken we af met een wit laken, zetten daar een schaalje met 'n spuitje op, en wat ampullen en potjes, alles zo echt mogelijk.

Bovendien hangen we een paar platen van het menselijk lichaam aan de muur, en verkopen ome Joop dat als zijnde een privé-kliniek met huiselijke inslag.

Vera: Alles ter bevordering van een heilzame revalidatie van de patiënt.

Stef: Precies! Je hebt het helemaal begrepen.

Vera: Oké, maar hoe wil je dan de operatie regelen?

Stef: Hoe bedoel je?

Vera: Hij rekent er immers op, dat je hem van een nieuw hart voorziet.

Stef: *(schamper)* O ja? En waar zou ik dat dan vandaan moeten halen?

Even bij de Super langsgaan soms? Nee nee, maak je maar niet ongerust, dat zal ik die mafketel wel uit z'n hoofd praten!

Jessie: *(tot Vera)* Goh, wat erg! Stef heeft geen hart voor de zaak!

Vera: *(op brief doelend)* Maar jochie, hier staat duidelijk, dat de patiënt zelf een ruilhart meebrengt. In 'n koelbox, schrijft ie.

Stef: In een koel... *(zakt wezenloos op stoel bij de tafel in elkaar)* Nu kan ik het wel helemáál schudden! *(slaat bij het woord "pech" telkens met de vuist op tafel)* Ik heb ook altijd pech, pech en nog eens pech!

Jessie: *(Stef met zakdoek koelte toewuivend)* Ome dokter heeft zo meteen nog zelf een nieuw hart nodig.

Vera: *(nadenkend ijsberend)* En tóch hoeven we de moed nog niet te laten zakken. Ik zie nog ergens een lichtpuntje.

Jessie: *(rondkijkend)* Waar?

Vera: *(tot Stef)* Je zou dat goudhaantje toch "zogenaamd" kunnen opereren.

Stef: *(moedeloos)* Om dan aansluitend ook "zogenaamd" aangeklaagd te worden wegens moord!

Vera: Welnee! Luister, als oompje zo goedgegelovig is als jullie beweren, is het alleen maar zaak hem een paar dagen buiten kennis te houden. En als hij dan weer bijkomt maken we hem wijs, dat het nieuwe hart erin zit.

Stef: En het litteken dan? Moeten we er dat soms bijtekenen?

Vera: Goed geraden. *(haalt lippenstift tevoorschijn)* En wel hiermee!

Stef: *(ongelovig)* Met een lippenstift?

Vera: Makkelijk zat. Kijk, zo. *(geeft het in de lucht aan)* Eerst een verticale streep op z'n borst, en daaroverheen dan hup hup, hup hup hup, een aantal kleine dwarsstreepjes. En met 'n beetje blauwe mascara help ik hem dan ook nog aan 'n plek waar het infuus heeft gezeten.

Stef: *(overdonderd)* Gossiemijsne! Het zou kunnen!

Vera: En óf het kan!

Stef: *(dromend)* Ik zie het al voor me. Wij met z'n drieën in witte steriele ziekenhuiskleding bij het bed van de patiënt!

Vera: Het enige probleem is, hem een poosje in coma te houden.

Jessie: (*ongelovig*) Bedoel je, dat ie in de boter moet?

Vera: (*geduldig*) Nee Jessie, geen Croma, maar coma. We moeten hem bewusteloos zien te krijgen.

Jessie: (*stralend*) Geen enkel probleem! Dat regel ik wel!

Vera: Toe, Jessie, hou nu even je gemak.

Stef: Ik denk, dat de narcose geen probleem hoeft te zijn. Ik ken iemand, die mij nog het een en ander verschuldigd is, en die werkt in het ziekenhuis.

Vera: Nou, laat oompje dan maar komen!

Stef: Ho ho zeg, niet zo vlug. Er valt toch nog wel het een en ander te regelen. En vóór alles: dit moet streng geheim blijven. Niemand mag iets van dit eh, ik bedoel van deze operatie weten. Ook Hermien niet! Dus zwijgen als het graf! Hoor je, Jessie?

Jessie: Jazeker. Maar eh, kan ik niet op een andere manier zwijgen? Als het graf vind ik altijd zo eng!

Vera: (*ogen ten hemel*) Jessie, dan zwijg je maar in zeven talen!

Jessie: (*verheugd*) In zeven? O ja, dat kan ik goed! (*Hermien nu onopgemerkt met plumeau en stofdoek op uit rechts*)

Stef: (*als een veldheer, in de verte, trots*) Dan zal in deze heilige hallen over enkele dagen de eerste harttransplantatie plaatsvinden!

Hermien: (*onthutst*) Ben ik hier soms in een inrichting? (*Stef en Vera schrikken*) Stef, je zult het toch niet in je hoofd halen aan een dergelijk waagstuk te beginnen? Dat is pure waanzin!

Vera: (*met bravoure*) Kom kom, Hermien. Je hebt waarschijnlijk nog niet begrepen waartoe Stef ondertussen al in staat is!

Hermien: (*als een slaapwandelaarster af in kamer links*) En de Heer zag zijn volk en hield z'n hart vast!

Stef: Niets van aantrekken. Hermien is altijd zwaar op de hand.

Vera: Maar Stef, je zult er waarschijnlijk nog niet aan gedacht hebben, dat meneer de patiënt hier ook 'n eigen kamer zal moeten hebben.

Stef: Verhip, nee... Maar dat hoeft toch geen probleem te zijn. (*doelt op links*) Geven we 'm die daar.

Jessie: Mijn kamer? O nee Stef, dat kun je niet maken!

Stef: Er zal niets aan te doen zijn, Jessie. Ik moet de mijne hier immers ook afstaan. En er zal niets anders opzitten als dat we tijdelijk (*doelt op rechts*) in de kamer van Vera slapen.

Jessie: (*opgetogen*) O ja? Gezellig met z'n drietjes? En mag ik dan in het midden liggen?

Vera: (*ogen ten hemel*) Ja Jessie, mag je.

Jessie: Jippie!!!

Stef: Maar nu moeten we wel onmiddellijk aan de slag. Jessie d'r

spullen moeten van haar kamer af, (*tot Vera*) jij zorgt voor witte kleding, ik zal proberen wat spullen te organiseren bij die gabber van me in het ziekenhuis, en de rest, zoals het bed van de patiënt en dergelijke, doen we samen. Och ja, en dan moeten we ook nog een scheurkalender ophangen.

Vera: Mij best allemaal. (*af in rechts*) Maar allereerst ga ik me nu een beetje optutten en dan zien we wel verder.

Stef: (*af via midden*) En ik wil eerst 'n boterham in de keuken. Op een nuchtere maag ga ik nergens naartoe.

Jessie: (*beetje verloren*) En Jessie staat weer overal alleen voor. Maar vóór alles ga ik nu wel eerst even voor dat coma van ome Joop zorgen. (*af via midden*) Het zwaarste werk laten ze natuurlijk weer aan mij over, zoals gewoonlijk.

Hermien: (*op uit links*) Ha, eindelijk, de bende is weg. Kan ik hier beginnen. (*begint aan het bed, hoofdschuddend*) Moet je dit nu zien! (*voorhang langzaam dicht, of licht langzaam dimmend*) Op het idee om zelf eens de handen uit de mouwen te steken, zal dat zootje ongeregeld nooit komen. En daarom kan ik me ook niet voorstellen, dat ze ooit genoeg energie kunnen opbrengen voor zoiets als een harttransplantatie. Nog afgezien van het feit, dat ik Stef absoluut niet tot zoiets in staat acht. Benieuwd hoe het er hier morgen zal voorstaan, als ik terugkom, want zuigen doe ik vandaag niet meer, daar heb ik nu m'n hoofd...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto